

I januar måned ejectede Flyverløjtnant II(R) F. Kirkegaard-Nielsen efter en række forgæves Air-starts. Han faldt i havet ud for Hulsig i Nordjylland og tilbragte ca. 1 time i vandet, før han blev fundet af et T-33 fly og samlet op af en helikopter. Selve redningsoperationen vil blive omtalt andetsteds, men her følger KIR's egen beretning, som slutter med en beskrivelse af det bad, hvormed man havede hans legemstemperatur fra 27°C.

"Blue taxi". "Blue you are cleared to runway 27, QNH 30.42". 65%, så ruller vi. Mærkeligt, nu skal man gennem "muren" for første gang, og så føler man ikke engang noget særligt. Det er det vel heller ikke, blot ærgerligt, at man ikke skal høre braget.

"Blue, take off". "Blue, you are cleared to take off". Join up, - nu ikke for tæt mester, - det er første gang, du flyver formation med 86^{eren}. Det lader ellers til at være et nemt "skiv" at flyve formation i. "Ålborg tower, Blue on top FL 85". "Roger blue". "Blue two, go battle and manual". Der er da ikke for meget power i røret, den kører fuld military og kan knapt nok følge med Lar, - men du er jo heller ikke særlig god til at flyve battle. "Blue two 20000 ft., you take the lead". "Roger one, A/B - A/B go". Fint vejr i dag når først man kommer herop, - visor ned. "Blue one, what's our position?". "Position is O.K. Kir". Hvad siger han? Nåh, han mener for sonic bang, vi må være N NE for Skagen. 28000 ft, everything in the green, cockpit pressure----

28000 ft, - ram door er lukket, 5 psi og pressure er selected, - drej lidt op for rheostaten, den er på automatic, - måske kan det give lidt pressure ligesom i T-birds. Stadig det samme; "Lar, I have 'nt got any cockpit pressure". "Is your switch on pressure and 5 psi, your ram door closed?". "Roger". "Recheck everything". "Everything rechecked, still the same". "Do you feel O.K.". "Yes I do". "O.K. we will continue". 32000 ft, jeg synes pitch trim er intermittent, - vi prøver alternativt; det virker fint.

Artiklen handler om den erfaring, jeg nylig gjorde, da jeg fik flame-out over Skagerak for derefter at tilbringe 65 min. i Kattegat som sæsonens første badegæst. Jeg har gjort mit bedste og beder læserne forstå, at når mærkelige ting og tanker er gjort og forekommet, skyldes dette, at ikke alt arbejder på 100%, når man ligger i Kattegat i januar måned. Jeg har taget alt med i det håb, at et eller andet kunne hjælpe den, der eventuelt kommer i samme situation.

Level out 40000 ft, speed .83. "O.K. Kir, roll it around to 110° and pull it through easily". Så kan du godt holde dig for ørene Fisker Jensen, nu kommer vi; .9 - .95 - .98 en svag vibration, lidt wing roll, 1.02 - 1.05 start pull-out, power back, gennem 28000 ft, hellere lade være med at sætte speed brakes ud, så vi ikke overstresser, - hellige maria, det altimeter går stærkt nedad, - længere tilbage med poweren. Vi passerer 19000 ft, speed brakes ud, ah nu kommer den, level-out 15000 ft. Temmelig skrappt descent, - nåh nu falder farten ellers godt, - du har vist også fået sundet dig. Speed 220 kts, - du må hellere få lidt varme på. Brakes ind, fuld military, nozzles lukker, og JPT stiger til 750°. Lidt tilbage med poweren, - ja fint 600-650°, - alt O.K. Ja, vi prøver fuld military igen, meget bedre gamle ven, 690-700°.- - Hvad var det? sikke stille der blev, hvor er JPT?, - helt i bunden. "Lar, flame-out!". Mærkeligt nok føler jeg mig helt rolig, måske p.gr.a. en mægtig tillid til emergency systemet. "Tag det roligt Kir, stopcock og slå emergency system på". "Har jeg gjort, Lar". Jeg slår airstart på, og radioen afbrydes. Mange tanker farer igennem hovedet, tænder den?, - hvor er vi? (overcast) - hvor langt er der til Ålborg?, - hvor langt er det, du glider med død motor? - har Lar kaldt Mayday? Hvor var det godt at høre hans stemme, - han klarer det nemt for dig, bare du får varme på røret. Jeg tænker på, da jeg mødte ham første gang. Vi drak en øl sammen i Rebild, - jeg var sergent, og allerede den gang følte jeg, at det var en, man kunne stole 100% på. JPT stiger. - Fin tænding, power på; langsomt så den ikke overtemper. 58%, - næsen tipper ned, og jeg bliver kold et øjeblik, - ny flame-out. Jeg recheck'er alt og ser ud efter Lar, - han er der stadig. JPT stiger - tænding, frem med poweren - stille, flame-out. Jeg bander så højt, at jeg selv kan høre det, - siger til mig selv: hold dig kold mester. Jeg slår alt unødvendigt electrics off og drejer IFF på emergency. Idet jeg drejer master switch, tænker jeg på alle dem, der altid sagde, at mange aldrig squawkede emergency, fordi de glemte at trykke den røde knap ned, når de drejede master switchen. "Nuts" tænker jeg, men bagefter slår det mig, at måske er de mange, der havde sagt det, netop grunden til, at jeg huskede det.

Atter tænding, - ingen sved, - rolig med poweren, flammer den ud? Lidt mere power - åh nej, flame-out. Hvad er højden?, - 11500 ft, og der har vi stadig Lar. Fint - fint, den tænder igen, hellere lade den blive på 55%, det giver da altid mindre descent. Hvor mon vi er?, - hvad er oil pressure? - på normal. Nu sidder de nok nede på GCI'en og betragter de fire streger, du laver på scopet. Jeg ser for mig, at der er vild travlhed, telefoner ringer, alle ringer og giver ordrer. Ak, tag du det bare roligt; hvis du skal ud, bliver du picked-up i løbet af ingen tid. Hvad er descent rate, - stadig for høj, du må have mere power på. Det går jo mægtigt, du skal nok nå til Ålborg - hov, flame-out. Stopcock. Jeg betragter RPM og synes, det tager en evig tid, før de når ned på ca. 20%. Nyt relight forsøg, ingen tænding. Jeg er tæt ved toppen af skyerne, ser hurtigt ud efter Lar. Han er der stadig. Jeg be-

slutter mig til at få min radio tilbage og slår airstart switch fra (emergency UHF tænkte jeg overhovedet ikke på). Samtidig med at Turn-bank holdes centreret, trykker jeg mike-button ned gentagne gange. Altimeter kører for stærkt, synes jeg, - kommer summetonen snart? - det tager en uendelig tid, synes jeg. Der har vi den, svag, men den er der. "- - - flamed out 25 miles out in the North Sea", det er Lar's stemme, tavshed. Hurtigt bryder jeg ind: "Mayday, Mayday this is 81, flamed-out. have got it started four times, can accelerate it up to 50% then flame-out - the fifth time no restart-". Jeg lytter et øjeblik, intet svar. I samme øjeblik bryder jeg ud af skyerne, vand - vand til alle sider. Hvor har vi Lar? Jeg kan ikke se ham og påbegynder et drej til venstre. Min heading før flame-out var 240°, og jeg husker, at Lar lige inden havde sagt: "Turn port 180". Jeg er næsten færdig med airstarten nu, tænding slås på. Tænd så!, tænd! tænd! kom nu gamle dreng, tænd!. Jeg mærker alle muskler er hårdt spændte, og jeg betragter JPT næsten som hypnotiseret. Den bevæger sig, den stiger, tænding, good show, temperaturen er lidt for høj, op til 55%, alt ser normalt ud. Jeg slapper af og ser efter Lar, og først nu går det rigtigt op for mig, at han ikke er der mere.

Efter at have fløjet lidt kan jeg se, at jeg må have mere power på, rate of descent er stadig for stor. Jeg skubber throttlen frem uendelig langsomt. Jeg når 65% og tør ikke skubbe længere. Jeg ser ud og opdager pludselig land ude til venstre. Læsø, slår det mig, og jeg drejer med det samme, ih, hvor ville det være godt at være over land, hvis du skal ud. Alle instruments in the green, JPT er lidt høj men ikke faretruende. Jeg er stadig bange for et nyt flame-out. Der sejler et par coastere nede til venstre, du kunne jo kredse over dem et par gange og derefter springe, så bliver du nok taget op temmelig hurtigt. Jeg lader dog hurtigt tanken falde, du må kunne nå ind til land, selv om du stadig descenter. Det er ikke Læsø, jeg kan se på den smalle tange, at det er Grenen. På nuværende tidspunkt er jeg sikker på, at de har min position på GCI-stationen. Jeg er tæt ved land og ser op mod Skagen og GCI-stationen. Jeg kommer ind vinkelret på land, og højden er ca. 1300 ft, da jeg er over kysten. Lad os se nu --- højdevindene var østlige blev der sagt i briefing, d.v.s. hvis du venter med at springe, til du når næsten over tangen, så falder flyet i vandet, medens du selv bliver blæst ind over land. Visor ned (åbnet i skyerne), chin-strap er lukket, alle seler stramme, af med safety clips på release box, og så blæser vi canopy. I samme øjeblik bliver jeg totalt blindet af snavs fra cockpitbunden, og det er lidt koldt, men det blæser næsten ikke. Et tog kører sydpå nede tilhøjre. Du springer ikke endnu, - kom først fri af plantagen. Jeg ser frem, der er kun klitter, ikke et hus kan jeg se. Jeg beslutter mig til at lade flyet falde på land og drejer sydover, højden er 1000 ft, jeg stopcocker, slår engine master og battery af. Jeg skubber mig helt tilbage i sædet, sætter nakken imod og fatter håndtaget og trækker - intet sker. Jeg rykker hårdt igen og sidder fuldstændig stille, - jeg er bange for, at sædet skal fyre pludseligt, medens jeg drejer mig. Duer sædet ikke? - skal du prøve at få varme på igen og sætte den på stranden? - hvad er IAS? - er jeg stadigvæk level? - den staller nok snart. Kan "primært" ikke udløse perkuløren, så kan "secondary" heller ikke. Jeg tager med begge hænder fat om stålskinnen, hvortil håndtaget er fastgjort, og trækker af al magt. "Blindet" dækker mit ansigt fuldstændigt, men stadig ingen ejection. Jeg griber fat i "secondary", forsigtigt så jeg har kroppen i samme stilling. Jeg trækker, og ejection følger øjeblikkeligt. Et mærkbart knæk føles i ryggen, - den er brækket farer det gennem mig. Jeg er chokeret over det spark jeg fik, det forekommer mig at være uendelig groft. Kysten, så blå himmel, kysten, så blå himmel, en gang mere viser det sig for mine øjne, og samtidig ser jeg to stykker mørkt klæde flyve forbi (styreskærmene). Så føler jeg pludselig et ryk, jeg ser op, skærmen er helt åben. Jeg ser ned og råber højt: "NEJ", - skærmen driver nemlig ud over vand. Angsten får mig til at trække de bageste seler helt ned til skuldrene for at bremse skærmen. Jeg ved, at jeg ikke har lang tid at leve i nede i vandet. Hvad gør du? Hjelmen, af med hjelmen, jeg åbner visor, knap-

per maske og chin strap op, river den af, og lader den falde. Jeg ser efter den for at bemærke, hvor lang tid det tager, inden den rammer vandet (afstandsbedømmelse er nok svær, men ikke umulig).

Det kommer som et chock at ramme vandet. Da jeg dukker op, er vejrtrækningen stødvis. Mærkeligt så nemt det er at holde sig flydende, du behøver bare at træde vande ganske roligt. Af med skærmen - det volder ingen problemer. Derimod er alt filtret ind i skærmens liner. Jeg kan ikke finde linen til båden. Jeg begynder at synke ganske langsomt, - sluger lidt vand, træder vande kraftigere, hvor er den line? - Du synker, svømmevesten! Den er flad, og hurtigt finder jeg kulsyrepatronen og udløser den, - det hjælp! Jeg svømmer langsomt hen til båden, det kniber med at komme frem. Jeg synes, at alt det nederste af mig er låst, støvlerne er tunge. Mine hænder er følelsesløse, og det er djævelkoldt, - af og til gisper jeg højt. Jeg løfter mit ben og ser efter kniven, - den er væk, må være tabt under ejection. Støvlerne af mand, - jeg trækker i snørebandene, mine fødder gør ondt, - men støvlerne sidder for fast. Jeg ligger stille et øjeblik og sunder mig, stadig med linerne omkring mig. Skal du svømme ind? Jeg ser ind mod kysten, hvor langt kan der være? - - $1\frac{1}{2}$ km? Nej, jeg kæmper mig hen til båden, rykker som en gal i linen, snørene løsner sig ikke. Jeg bakser længe med pakken, giver op og prøver igen at frigøre mine ben, men kan ikke. Mine fødder er følelsesløse nu. Jeg giver mig i lag med båden igen og vender den rundt et par gange, men jeg kan ikke finde et sted, hvor det ser ud til, at jeg kan begynde. Hvorfor kommer der ikke nogen, - de må da vide hvor du er. Hvis ikke, må der da være nogen i Skagen, der har set dig baile ud. Jeg ser ind mod havnen, jeg kan se indløbet, men ingen både er på vej ud. Jeg føler efter Sarah'en men kan ikke mærke, hvad jeg har fat i og opgiver hurtigt. Jeg ligger igen helt stille; jeg er fuldstændig afslappet og et kort øjeblik synes jeg, at situationen er hyggelig. Det at ligge sådan får mig til at tænke på den fuldstændige afslappelse i en gummislange som dreng. Jeg fortæller mig selv, at jeg er tosset og tager fat på båden igen. Jeg føler en desperat trang til at komme op i båden, og ved brug af alle kræfter får jeg på en eller anden måde zig-zagsnøren løsnet, folder klapperne væk og får øje på båden. Jeg trækker den ud stykke for stykke, indtil den ligger på vandet. Jeg mærker glæden løbe gennem mig, - du klarer den, du klarer den. Jeg drejer nu båden, indtil kulsyreflasken kommer frem og udløser den.

Båden er ved at være blæst op nu; den ser godt nok noget slap ud, men det kommer nok. Jeg bugserer den bageste ende om mod mit ansigt og begynder at borde den. Halvvejs oppe, da jeg skal have fat i stropperne, går det op for mig, at bunden er i vejret, men jeg er ligeglad, - jeg simpelthen må op. Jeg kommer også helt op, får vendt mig om og begynder at frigøre linerne om mine ben. Jeg hviler engang imellem, men er ved godt humør, - jeg tror på, at jeg bliver reddet. Så hører jeg det pludseligt, - jet støj! Så ved de alligevel, hvor du er; jeg føler mig yderligere glad. Jeg ser ham kommende fra syd, en T-bird, ganske lavt, - nærmere, nærmere. Han ved hvor du er, han har set dig, du behøver ikke at vinke. Han flyver forbi! - drejer vestover, - hvad er nu det? Nå, jeg går videre med linerne og får efterhånden mine ben helt fri. Motorstøj - jeg ser mod syd igen, en Catalina, han styrer imod dig, fint, - han må se dig med de kupler, han har på siden. Hvad? - han flyver forbi, hvorfor? De må da vide, at du er her. Støjen er dog ikke forsvundet, før jeg hører helikopteren. Han er meget tættere på, ca. 300 m ude og 500 ft oppe. Jeg kan se rammerne mellem vinduerne. Han kan ikke undgå at se dig, - drejer nok 270° om et øjeblik og går op i vinden. Hvorfor drejer han ikke, - kom nu, drej mand. Han fortsætter. Jeg siger tvivlende - for i næste øjeblik rasende at slå den knyttede hånd ned i båden: "Fanden stå i den rescue". Vreden forlader mig dog hurtigt. Jeg er klar over, at jeg må tilbringe længere tid herude og selv hente hjælp i form af min Sarah. Jeg lægger mærke til, at båden efterhånden er temmelig langt under vand og beslutter mig til at vende den. Jeg griber fat i vandposen, der sidder på højre side, og ruller derefter ud over venstre kant trækkende båden med mig og dukkende gispende op på den anden side et øjeblik efter. Det tager mig lang tid at

borde båden igen, da jeg atter har fået liner omkring mig. Siddende i båden, nu følelsesløs overalt undtagen i brystet, leder jeg efter min Sarah, - hvor er den beacon? Jeg slår med venstre hånd i blæren for at kunne se, - umuligt, - jeg kan ikke se ud over kanten. Jeg arbejder længe men giver op og sidder bare sløvt hen. Den sidste tur i vandet har taget på kræfterne. Hvorfor kommer der ikke nogen? Ingen både fra Skagen havn, ingen fly. Du må hellere prøve at padle ind til kysten. Jeg bruger hænderne, men båden synes ikke at bevæge sig. Jeg ser ind mod kysten og forestiller mig, at jeg er nået ind og nu løber op og ned for at holde varmen. Jeg begynder at arbejde med Sarah igen og bruger lang tid, men opgiver igen. Padler atter, denne gang mere hidsigt, - båden synes dog ikke at flytte sig. Sarah prøves igen uden held. Jeg trækker båden med survival kit hen til mig, åbner lynlåsen og tager inventarlisten frem. Jeg har dog ikke lyst til at checke om alt er der, så jeg smider den. Så kommer saven, - det er den jeg skal bruge. Jeg vil have gummi-blæren punkteret, så jeg kan se Sarah'en. Jeg får saven ud, men taber den i vandet. Jeg er ved at være træt og sidder stille et godt stykke tid, - tænkende på fartøjerne, der fløj vestpå. Jeg går igang med senderen igen og får efter mange greb pludselig øje på plasticspyddet, som sidder på min tommelfinger. Nu er det en smal sag at finde beacon'en. Jeg udløser den og holder den i hånden. Jeg vil fastgøre den på vesten, men det er temmelig svært, og jeg lægger den på kanten af båden. Nu gælder det bærepinden, der aktiverer batteriet. Lang tids arbejde afbrudt af flere hvilepauser, - intet held. Jeg knapper vesten

op, - det tager meget lang tid og er usandsynligt svært med så stive fingre. Da den endelig er opknappet, vil jeg krønge den af, men den låser min højre arm. Jeg lader den falde og tager beacon'en op igen, - taber den, tager den op igen og taber den så i vandet. Jeg er ligeglad, sætter mig tilbage og stirrer sløvt ind mod kysten. Hvorfor mon de ikke kommer? Lar må da snart finde dig. Jeg sparker og slår i båden for at afholde mig selv fra at lukke øjnene og bare sove. Hvad kan du gøre? - prøv Sarah igen mand, vågn nu op. Jeg ser undrende på mine arme og hænder, - tak hvor de bevæger sig langsomt. Jeg prøver at gøre det hurtigere, men kan ikke. Jeg ser ind mod kysten, - den er ret udvisket. Du dør inden ret længe, - du blev ikke ret gammel, - det er uretfærdigt, for du har aldrig fået lov at vise, hvad du kan. Det ærgrer mig, men mærkeligt nok er jeg ligeglad med at skulle dø, - det anfægter mig ikke. Jeg ser heller ikke mit liv passere revue for mig, som så mange gør. Jeg ser ind mod kysten, som er det eneste, jeg har til at bedømme min tilstand med. Kysten er næsten væk i en dis. Du skulle have sagt bedre farvel til Henny i forgårs aftes. Mon de finder dig i eftermiddag? Jeg ser mig selv dase i en grøftkant en sommerdag, - vidunderligt forekommer det mig. Jeg kan ikke holde hovedet oppe mere, det synker langsomt ned mod brystet. Jeg prøver at holde igen på det, men kan ikke - jeg håner mig selv, slappe ka'l, rejs dit hoved mand, kom nu, enhver anden ville have kunnet rejse det, - hvorfor gør du det ikke? Hovedet

kommer langsomt op, jeg når lige at se kysten. Jeg kan ikke skelne klitterne mere, så falder hovedet hårdt mod brystet. Synet forsvinder inden ret længe. Du kan stirre på bølgerne for at se, hvor lang tid det tager, - så lukker du heller ikke øjnene. Så hører jeg jetstøj, men jeg er fuldstændig ligeglad. Han kommer nærmere; selv om han ser dig, gider han ikke redde dig alligevel, - han flyver bare hjem til Ålborg uden at sige noget til nogen. Jeg prøver at løfte hovedet, men kan ikke. Er kun i stand til at hæve øjenlågene. Jeg ser ham komme strygende ned over mig, - hans speed brakes popper ud. Han har set dig, - vil han redde dig? Da han kommer rundt og passerer foran mine øjne igen, er jeg klar over, at jeg bliver reddet og slapper helt af. Lidt efter bliver der mere larm, - jeg åbner øjnene igen og ser en 86er lige efter T-33eren passere mine øjne. De kommer et par gange. Jeg betragter dem, men kan ikke holde øjnene åbne. Jeg nyder støjen et stykke tid, indtil helikopterlarm blandes i den -. "Du har klaret den", løber det igennem mig, og jeg føler trang til at smile. Jeg må have mistet bevidstheden, idet jeg ikke husker helikopteren komme over mig. Så åbner jeg øjnene og ser lige ind i et ansigt. Det forekommer mig, at manden har rødligt hår. Jeg ved, at jeg hænger i liften og er væk igen.

KIRKEGAARD..... han må uvklm - eh - klz - ekvlh..... i live. En masse svage stemmer. KIRKEGAARD....., det er en mandsstemme. KIRKEGAARD.... kom op meb..... vases..... sti. Jeg ligger på venstre side helt rullet sammen under en dyne, trækker mig endnu mere sammen, krampagtigt; jeg ryster voldsomt, men gradvis tager det af; jeg når dog ikke helt at holde op, før krampen pludselig kommer igen med voldsom styrke. KIRKEGAARD..... skas..... nogt.... at likver..... jeg fatter ikke, hvad der bliver sagt. Jeg prøver at holde op med at ryste, prøver at modvirke de stadige krampagtige sammentrækninger, - det er som at holde på en faldende mur, helt umuligt. KIRKEGAARD....., stadig denne mumlen lige bagefter; jeg prøver at opfatte, hvad der bliver sagt, men det lykkes ikke. Nogen begynder pludselig at slå mig med hurtige hårde håndkantslag, det flimrer hvidt for mine øjne. Jeg vil åbne dem, men ser dog intet. Pludselig hører jeg helikopterstøj, - ser en helikopter, der flyver langsomt hen over vandet; der er to, - hvor kom den anden fra? Det ser ud til, at de leder efter noget. Den første, en Sikorsky, flyver pludselig ind mod mig, - den anden slår et stort og krapt venstresving ned mod havoverfladen. Jeg prøver fortvivlet at trække mine ben længere op mod min krop, ryster stadig krampagtigt. Jeg kan umuligt få benene længere op, mine albuer er helt nede mellem lårene. Jeg fryser, - ih hvor jeg fryser, - giv mig noget mere dyne, tænker jeg. Min mund er bidt meget hårdt sammen, så hårdt at jeg har ondt i kæberne. Håndkantslagene begynder igen. KIRKEGAARD....., kæft mand, hvor kender du mit navn fra. KIRKEGAARD..., en kvindestemme!. Hun kalder samtidig med, at en varm hånd lægges på min skulder. Øjeblikkelig ligger jeg bomstille, - hvor kender hun dig fra? Mon hun ser godt ud? Krampen begynder igen, - hvorfor giver de mig ikke noget mere dyne? Hånden tages væk igen, - en mumlen af stemmer. KIRKEGAARD, - det er manden, han kalder flere gange. Jeg åbner øjnene et øjeblik og ser flere apparater og et stort vindue. KIRKEGAARD..... hånden glider ned ad min ryg, jeg ligger fuldstændig stille. Hvad er det for en kvinde? - hun har en dejlig stemme. Jeg ser en høj pige for mig med ansigtet indrammet af sort hår. Hånden forsvinder igen, og jeg begynder påny at ryste. Jeg håber hun vil kalde igen, - det er dejligt at ligge stille. KIRKEGAARD....., jeg har lyst til at råbe hold kæft til ham, men kan ikke sige noget.

Hvad er det for noget det her? - hvad sker der?. Du drømmer. Jeg kan ikke lide ham, der råber mit navn og lover mig selv ikke at svare ham. Håndkantslagene starter igen, - jeg er træt af dem, - jeg venter på, at kvinden skal kalde igen.

Jeg må være faldet i søvn eller mistet bevidstheden, for pludselig vågner jeg ved, at jeg føler, at jeg sejler, - jeg vugger ganske stille afsted. Jeg lukker øjnene op, - jeg ligger på en bære i et stort bade-

værelse. Du drømmer, men dine øjne er da åbne, - de føles godt nok helt glasagtige, men du må drømme. Jeg bliver løftet hen over et stort badekar og sænket ned mod vandet. Det øjeblik mine fødder rammer vandet får en smerte igennem mig, - vandet er skoldhødt, - jeg vrider mig i armene på dem, der holder mig og kommer ned på gulvet. Samtidig ser jeg ham i uniformen, - en russer slår det mig (Falck-mand!). Jeg ser mig omkring, alle står tavse i hvide kitler. Du skal pines, - det er fordi du ikke har sagt noget, - det skal dog ikke hjælpe dem, - du siger ikke noget alligevel. De løfter mig hen over karret igen. Skal du slå? Nej, vent indtil du har samlet kræfter, du er vist for svag nu. Jeg griber fat i kanten af karret, da de sænker mig, og holder mig oppe i armene. Mine fødder rammer vandet, - jeg rykker dem op, samtidig med at jeg prøver på at svinge mig ud på gulvet. De holder igen på mig, samtidig med at en siger: "Ned med ham". To af dem rykker begge mine hænder løs, og de sænker mig påny. Jeg sprøjter i vandet og griber fat i kanten med højre hånd, men de løsner den. En sorthåret fyr siger: "Helt ned med ham". Et vildt raseri vælter op i mig. Rolig, rolig gamle ven, vent til du er fri, - få højre hånd fri, og så næste gang den sorte siger noget, slår du så hårdt, så hans hoved ryger tilbage og slår mod den skarpe kant bagved. I samme nu er min højre arm fri, lynhurtigt trækker jeg den tilbage og svinger så hårdt efter den sorte. Armen standser med et ryk, to kvinder hænger i den. Der tages bedre fat i mig nu, da jeg igen bliver løftet ind over karret, - der er flere til hjælp. "Så lad os tage en skammel, og lad ham sætte sig ned, så det bliver gradvis". Derefter er det bedre, - mine ben kommer under, jeg kommer langsomt, meget langsomt ned at sidde på hug. Skammelen er anbragt, men jeg vil ikke sidde endnu. Ind imellem prøver de at vælte mig, men jeg har godt fat i kanten. Efter lang tid kommer jeg langsomt tilbage og sidder på skammelen. "Var det en helikopter, der hentede Dem?", - jeg hader dig mester, og du får ikke noget ud af mig. "Var det en båd, Kirkegaard?", - du kan ligeså godt lade være, - du lyder godt nok venlig, men det hjælper ikke noget. Nå det er sådan russerpiger ser ud. Mon det er partiemblemer, de har på? "Svar os nu Kirkegaard, sig noget"! Jeg ser så ondt på ham, som jeg kan, - jeg hader dem allesammen. De presser mig længere ned i vandet, til jeg er helt under. Det er forøvrigt helt behageligt nu, - jeg plasker langsomt frem og tilbage med hænder og fødder, men det ved de selvfølgelig ikke, og du siger det heller ikke, - de tror du pines. "Blev De taget op af helikopter, Kirkegaard?". "Ja". Måske han så vil holde køft. De løfter mig nu op af karret, hvad jeg er ked af. Jeg bliver lagt på en bære, pakket ind i tæpper og båret ind til en seng. De lægger mig og pakker mig ind, sætter varmekasse over mig, og langsomt går det op for mig, at det er et sygehus. Der er trist og mørkt i værelset. "Vil De have te med cognac i, Kirkegaard", - en dame stryger mig over kinden. "Ja tak, men ingen te". "Det skal De have, De kan ikke få ren cognac". Pludselig kan jeg huske, at jeg har gennembrudt lydturen, - men ikke, - at jeg er landet igen. Hvor er Lar? Der er flere mennesker i værelset; "Hei, hvor er jeg?". "De er på Skagen sygehus". Skagen sygehus? - hvad er det nu for noget? "Hvad laver jeg her?". "Deres maskine styrtede ned, og De lå 1 time i Kattégat, før De blev fundet". Jeg ser op mod loftet, - langsomt dæmmer det.

Mine erfaringer fra "vandturen" er, at de ideelle betingelser eksisterer for at blive grebet af panik. Kan man undgå det, er en masse vundet. Kan man ikke, vil jeg tro, at man drukner ret hurtigt.

Man må kende sit survival equipment til fuldkommenhed. Det er udstyr af livsvigtig betydning.

Jo dårligere kondition man er i, jo hurtigere dør man. Min kondition var absolut ikke exceptionel, - men måske nok temmelig god.

Men mest af alt er det viljen, det kommer an på. Har man den, varer det længe, før man bukker under. Hvis man ikke vil give op, men bare bliver ved, selv om man faktisk ikke kan mere, og stadig bliver ved selvom alt andet knækker sammen, så klarer man den.